

UDENRIGSMINISTERIET

Spørgsmål fra Europaudvalget
til Udenrigsministeren af 26.
januar 2015.
EUU alm. del – spørgsmål 43
stillet efter ønske fra Pia
Adelsteen (DF)

Udenrigsministerens svar på spørgsmål nr. 43 ad EEU alm. del til udenrigsministeren af 26. januar 2015 vedr. direktiver der ændres til forordninger

Spørgsmål 43:

På baggrund af udenrigsministerens svar på EEU alm. del - spørgsmål 39 bedes ministeren oversende udvalget konkrete eksempler på EU-forslag, hvor direktiver er blevet ændret til forordninger, og hvor dette ikke af regeringen er blevet betraget som ”af større rækkevidde”, og hvor det derfor af regeringen er blevet vurderet, at det ikke har været nødvendigt at bede Europaudvalget om mandat. Spørgsmålet stilles tillige på baggrund af erhvervs- og vækstministerens besvarelse spørgsmål KOM (2014) 0187 – spørgsmål 1.

Svar:

Som angivet i svaret på spørgsmål 39 af 22. december 2014 er det aldrig retsaktstypen (direktiv eller forordning), som er afgørende for, hvorvidt en sag forelægges til orientering eller forhandlingsoplæg for Europaudvalget. Det er derimod substansen. Forordninger forelægges til Europaudvalget til orientering, hvis de er væsentlige og til forhandlingsoplæg, hvis de er af større rækkevidde. Det forhold, at et direktiv ændres til en forordning udgør ikke i sig selv en ændring af ”større rækkevidde” eller det modsatte. Det er derfor altid en konkret vurdering af den enkelte sag, der er udslagsgivende ift. om en sag skal forelægges til orientering eller større rækkevidde, jf. sammenskrevet udgave af Europaudvalgets beretninger om procedure af 2. oktober 2013.

Når Kommissionen fremsætter forslag til retsakter, der erstatter eksisterende EU-lovgivning, hænder det, at disse ændres fra direktiv til forordning. Det ser man bl.a. jævnligt ved harmonisering inden for det indre marked, hvor nylige eksempler er forordning om tovbaneanlæg og forordning om personlige værnemidler, der begge er forelagt Folketingets Europaudvalg til orientering. Hensigten med at ændre et direktiv til en forordning var i disse tilfælde at afhjælpe nogle af de vanskeligheder, der har været forbundet med anvendelsen af de eksisterende direktiver, herunder forskellige tolkninger og holdninger til anvendelsesområdet, hvilket har medført retsikkerhed og ulige konkurrencevilkår. Ændringen kan derfor betragtes som et led i Kommissionens mål om at forenkle EU-lovgivningen. Regeringen har i begge tilfælde vurderet, at forslagene, der indebærer en ændring fra direktiv til forordning som helhed ikke var af større rækkevidde for Danmark, hvorfor sagerne blev forelagt Europaudvalget til orientering.